

ZAKARIÁS CECÍLIA (1990) Budapest

ZAKARIÁS CECÍLIA

Duplacsomó

Elöl van az édes és keserű tea, mondja a pult mögül, és a termoszkra mutat, mintha tudnám, mi az a keserű tea. Ha vizet akarok melegíteni, hátul találok a mikró. Reméli, hoztam bögrét. Ha a hűtőbe teszek valamit, zacskózzam be, névvel, dátummal, különben kidobják.

A szobatársam is erre figyelmeztetett, amikor kinézett a rejtvényűség mögül, és a homlokán lévő tapaszt piszkálta. Különben nem beszélünk. A folyosón slattyogok az uszodai papucsban, ezt hoztam az otthoni helyett, könnyebb lesz kimosni. Egy ideje úgyse járok úszni. Nem is akarnám, hogy fürdőruhában lássanak. Hetek óta csak a munka miatt mentem el otthonról. Nyolc óra a laptop előtt, a nap végére fáj mindenem, ami a székhez ért. Amikor régen a nagymama vitt haza úszásról, és vakaróztam, csak legyintett, hogy úgyis kinövöm. Kenőcsöt vett a patikában, és anya kezébe nyomta, mert neki nem jutott volna eszébe.

Az uszoda kék csempéje helyett szürkésfehér négyzetek borítják a padlót, a fal mentén kapaszkodó húzódik. Néhány szoba ajtaja félig nyitva áll. Idős bácsi csoszog felém, a fején sapkaszerű kötés, keserű szagot áraszt. Hörgés, kardcsattogás, valahol kapcsolgatják a tévét. A mikróhoz érek, beteszem a bögre vizet. Szemben a nyitva felejtett raktárszobát látom tiszta ágytálakkal és vödörrel. A zsebembe nyúlok, az orromhoz emelem az epres filtert. A számlálót figyelem.

Megnézem a kezelő bejáratát, hogy az ápoló biztos teljesen behúzta-e a függönyt. Ugyanabból a pamutból készült, mint a kórházi hálóing. Tegnap adták, amikor először kenték be a foltjaimat. A legnagyobb a köldökömtől a kulcscsontomig húzódik. A hálóingen van egy nagyobb lyuk a fejemnek, két kisebb a karomnak, ha belebújok, olyan, mintha lepedőt terítettek volna rám. Az egyik oldalán hurok, a másikon madzag. Kétszer körbetekertem a derekamon, most alig tudom kioldani. Az ápoló rutinosan nyom ki egy egész tubus gyógyszeres kenőcsöt a tálba, legalább ötször annyi hidratálóval. Sikerül lehúznom magamról a ruhát, és észreveszem, nincs rajtam bugyi. Pár órája levettem, dörzsölte a csípőmet. Nincs rajtam alsó, nem baj? A nővér felém néz. Félredönti kerek fejét, dauerolt haja a vállára terül. Láttam már itt hasonlót, mondja, és visszafordul az asztalhoz. Felakasztom a hálóinget, szürke, zsíros pöttyökben tapadnak rá a lehámlott bőrdarabkák az előző adag kenőcs maradvékával. A nővér a tenyerembe kanalaz egy adag keveréket, én elől kezdem, ő a hátamon.

Megkérdezi, hány éves vagyok, van-e családom. Huszonöt. Vannak a szüleim, és van a nagymama. Messze laknak, Szekszárdon. Nem tudják, hogy ide kerültem, de ezt nem mondok. Nem is biztos, hogy anya Szekszárdon van. Már tervezgette, hogy beköltözik Pécsre, múlt héten hivatalosan is elindította a válást. Az irodában muszáj volt szólni, hogy egy hétig nem jövök, de csak Lilinek írtam meg a teljes sztorit. Szívecskéket küldött, megkérdezte, hozzon-e valamit. Nem válaszoltam, úgyse érne rá, hétvégén a Pilisbe megy a barátai-val. Múltkor engem is hívott, de így nem tudtam csatlakozni, pedig jó lett volna. Egy éve lakom Pesten, a kollégáimon kívül senkit se ismerek. Péntekenként mindig hazavonatoztam, kivéve persze ezt a hónapot.

Már lejárt a műszak, várják otthon a gyerekek, teszi hozzá a nővér, de nem akarja egyedül hagyni a délutánost az egész fekvőbeteg osztályra. Nem reagálok, próbálok eloszlatni a bőrömön az újabb adagot. A végén egy tiszta hálóiinget tart elélem, már tudom, melyik lyukon kell átbújni. A karjaimmal óvatos vagyok, nehogy letöröljem a kenőcsöt. Laza csomót kötök a derekamnál. Be kell szívódnia, legalább negyedóráig nem ülhetek le. Kinyújtózom, a tegnapinál kevésbé húzódik a bőröm.

Kisétálok az előtérbe. Faliújság tavalyi konferenciahirdetéssel, nyikorgó liftajtó. Már vége az ambuláns rendelésnek, csak egy-két látogató jön fel. A kávéautomatánál fürdőköpenyben ül egy befáslizott lábú férfi. Az ablak alatti radiátornak dőlök. Kint járókelők kerülgetik a tócsákat, autólámpák villognak az esőben. Kiegyenesedek, a lezárt erkélyajtónál észreveszek egy srácot. A hosszú padon ül, ahol napközben orvostanhallgatók várakoznak. Dél-előtt egy csoport engem is megnézett, ki kellett találniuk, mi a betegségem. A tanár nehezményezte, hogy nem jártam az intézeti fotónál. Az igazgató úr nagyon örülne egy közeli felvételnek a pusztulákról, győzködött, miközben elővette az okostelefonját.

Pár másodpercig csak nézzük egymást. Megkérdezem, hogy a bőrgyógyászatban fekszik-e. Bemutatkozunk, ő ekcémás. Melegítőnadrágot és pólót visel, biztos délelőtt kezelték, azóta megszáradhatott. Eszembe jut, hogy térdtől és könyöktől lefelé nem takar a hálóiing. Lassan beszívja a bőröm a kenőcsöt, jobban látszanak a vörös foltok. Kinyílik az osztály ajtaja, a nővér ránk szól, késő van, ne ücsörögjünk kint. Bemegyünk, a szobájában a falnak támaszkodom, ő lehuppan az ágyra. Sokat beszél, öt napja itt van. A polcán telefonöltő, cigi és egy mikroökonómia-tankönyv. A szomszédos ágyon egy mankó hever, a gazdája állítólag úgy döntött, ma nem kell a sétához. Egyre közelebből kopog a nővér klumpája. Leszid, tilos bemenni fiúszobába. A küszöbön túlra állok, úgy kérdezem a sráctól, kóstolta-e a keserű teát.

A fél hatos vérvétel után nehezen alszom vissza. Csípi a fertőtlenítő a bőrömet, a szag az orromban ragadt. Ha az oldalamba fekszem, kevésbé fáj. Így a lyukat se érzem a matracon, a mobilomat is jobban elérem. Tízkor a vizsgálóasztalon ülök, várom az orvost. A munkahelyen ilyenkor veszem ki az első szünetet. A szoba közepén paraván áll, a másik oldalon is kezelőt rendeztek be. Odaát megnyílik az ajtó. A köszönésből felismerem a doktornőt, aki egyik éjjel áthívta az ügyeletes kardiológust a szobatársam miatt. Papírlapok zizegnek, szekrényajtók csapódnak. Rekedtes hang mesél. Ide-oda küldöztetik az orvosok, baj van az epéjével, halogatják a műtétet. Most meg a bőre. A doktornő a billentyűzetet püföli és hümmög. Néha azt gondolom, folytatja a beteg, hogy jobb lenne, ha. Ne mondjon ilyet, szólal meg a doktornő, az onkológián is dolgozom, ott pont mindenki élni akar.

A hangjából ítélve a néni fiatalabbnak tűnik a nagymamánál. A nagymama nem akar meghalni. Két szál naponta, mondogatja, ott szeretnék lenni az esküvődön. Fogalmam sincs, ki venne feleségül, de csak magamban szoktam hozzátenni. Mióta kiderült, hogy anyának van valakije, ötöt is elszív. Azért se szóltam.

Az én oldalamon is nyílik az ajtó. Az orvos leül a számítógéphez, vetkőzök le, hadarja. A fogasra akasztom a pólót, nadrágot. Visszahúzódtak a gyulladáscsökkentők, hatott a külső szteroid. Napi kétszer is lehet hidratálni, ha túl érdes. Jó a vérkép, jobb az övénel is, nevet. Mikor mehetek haza? Talán holnap. A góckutatás során nem találtunk gyulladást. Esetleg gondolkozzon el azon, hogy tudná-e valamilyen életeseményhez kötni a tünetek fellángolását.